

РЕШЕНИЕ

№ 15222

гр. София, 06.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 24.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

като разгледа дело номер **2285** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 30а от Закона за закрила на детето (ЗЗакр.Д).

Образувано е по жалба на Ц. И. П. срещу Заповед №ЗД/Д-РА-ВГ-010/18.02.2025г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“-В., с която е прекратено настаняването в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи с увреждания в [населено място] на детето А. Ц. И. и детето е настанено временно в Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания в [населено място] геран, общ. Бяла С. за срок до произнасяне на съда с решение на основание чл. 28 от ЗЗД или до настъпване на промяна в обстоятелствата с оглед интересите на детето. Като се твърди, че оспореният акт не е издаден в най-добрия интерес на детето, както и че при издаването му са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, се иска оспорената заповед да бъде отменена.

В съд.з. жалбоподателката Ц. И. П., р.пр., не се явява и не се представлява. В представени по делото писмени защиты поддържа жалбата си.

Ответникът - директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., чрез юриск.П. в съд.з., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

За заинтересованата страна А. Ц. П., назначения му особен представител адв.Ф. в съд.з и в представената от нея писмена защита, оспорва жалбата.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, включително социални доклади, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателката Ц. И. П. е майка на малолетния А. Ц. И., [дата на раждане] , осиновен

на три години и шест месеца.

Със Заповед №3Д/Д-С-М-002/09.02.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-М., [населено място], малолетното дете А. Ц. И. е настанен временно в Кризисен център към фондация К. до произнасяне на съда с решение или до промяна на обстоятелствата.

С последващи заповеди А. е пренастанен в КЦ Светлина, професионално приемно семейство, Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи с увреждания 2-гр.В..

След като директорът и екипът на социалната услуга са информирали ОДЗ-В., че по отношение на детето не се наблюдават поведенческите, емоционални и физиологични прояви, с оглед които е настанено в услугата, като същевременно се констатира подражание и имитиране от А. на определени неприемливи поведенчески прояви от страна на други потребители с по-тежки увреждания, с оспорената Заповед №3Д/Д-РА-ВГ-010/18.02.2025г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“-В., е прекратено настаняването в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи с увреждания в [населено място] на детето А. Ц. И. и то е настанено временно в Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания в [населено място] геран, общ. Бяла С. за срок до произнасяне на съда с решение, на основание чл. 28 от ЗЗД или до настъпване на промяна в обстоятелствата с оглед интересите на детето.

Видно от представените по делото доклади на ДСП-В. и ДСП-М. след настаняването на детето майката отказва да съдейства на ОЗД при ДСП-М. за извършване на актуално социално проучване, като в представените по делото писмени защити майката сочи, че настоява комуникацията между тях да се осъществява писмено, чрез ССЕМ.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, имащо правен интерес - родител на детето; подадена е в срока по чл. 27а, ал.1 ЗЗакрД, което следва да се приеме, доколкото по делото липсват доказателства за връчването на заповедта. По същество ѝ, като съгласно чл.146, вр. чл. 168 АПК провери законосъобразността на акта - издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона, съдът взе предвид следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен съгласно чл.30а във вр. с чл.27, ал.1 ЗЗакрД орган - директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., при условията на заместване съгласно Заповед №1302-РД01-0041/15.01.2024г.

Оспореният в настоящото производство индивидуален административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които осъществяват фактическия състав на разпоредбата на чл.30а във вр. с чл.27 ЗакрД. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т.4 от ЗЗДт, и фактическите такива.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна. Също така жалбоподателят е упражнил правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, и в тази връзка не е лишен от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Не представляват процесуално нарушение, което да е основание за отмяна на вече издадената заповед, твърденията от жалбоподателката последващи пропуски при връчването на административния акт.

От събраните доказателства се установява, че при детето не се наблюдават поведенчески, емоционални и физиологични прояви, с оглед които е настанено в услугата, като

същевременно се констатира подражание и имитиране от А. на определени неприемливи поведенчески прояви от страна на други потребители с по-тежки увреждания.

По съответствието на оспорената заповед с материалния закон, съдът намира следното:

Съгласно чл. 30, ал. 2 от ЗЗДет.: "Прекратяване на настаняването може да се извърши временно от дирекция "Социално подпомагане" до произнасянето на съда. В този случай дирекция "Социално подпомагане" може да вземе решение относно бъдещето отглеждане и възпитание на детето или да предприеме друга временна мярка за закрила, ако по този начин се осигурява най-добрият интерес на детето".

В случай е налице прекратяване на временното настаняване в Център за настаняване от семеен тип за деца и младежи с увреждания и предприемане на друга временна мярка за закрила – настаняване в Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания в [населено място] геран.

Доколкото не се наблюдават поведенчески и/или физиологични прояви у А., които да налагат настаняването му в дом за деца с увреждания, а и за да се възпрепятства възможността да наблюдава и копира поведение на деца с такива, съдът намира, че безспорно не е в най-добрия му интерес продължаването на настаняването му в този вид социална услуга. Съответно правилно е прекратена предприетата по отношение на него временна мярка в този смисъл.

Във връзка със задължението на дирекция "Социално подпомагане" в този случай да вземе решение относно бъдещето отглеждане и възпитание на детето или да предприеме друга временна мярка за закрила, ако по този начин се осигурява най-добрият интерес на детето, съдът намира, че новата мярката е правилно и законосъобразно предприета, като мотивите за предприемането ѝ са коректно изложени в заповедта.

Детето е било настанено по спешност извън семейството му съгласно чл. 33 от ППЗЗДет. за гарантиране на неговата безопасност. Доколкото към момента липсва изготвен актуален социален доклад за възможно реинтегриране на детето в семейството му /като е без значение какви са причините за тази липсва/, съдът намира, че не се установяват по делото промяна в родителския капацитет на майката след извеждането на А. от семейството му и възможността тя да осигури безопасна, сигурна и спокойна среда за отглеждането му, както и подходящи жилищно-битови условия. Не се установява и възможност за предпримане на някоя от другите мерки по чл.25, ал.1 ЗЗДет. Ирелевантно за законосъобразността на оспорения административен акт е изтичането на срока на 02.04.2025г. на издадената заповед за защита, с която Ц. П. е задължена да се въздържа от извършване на насилие спрямо А. и ѝ се забранява да се доближава на по-малко от 100 метра от него, доколкото само по себе си това няма отношение към родителския ѝ капацитет по същество да осигури нормалния битов, емоционален и социален комфорт на детето занапред.

В тази ситуация и при липсва на възможност за други мерки по чл.25, ал.1 ЗЗДет, съдът намира, че в най-добрия интерес на детето и за най-доброто осигуряване на физическото му, психологическо и социално развитие е настаняването му в Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания в [населено място] геран.

Следва да бъде отбелязано, че наложената мярка за закрила е временна, като в правомощията на компетентния районен съд в производство по чл. 28 от ЗЗДет е да се произнесе по въпроса дали да бъде налагана постоянна мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореният акт е законосъобразен – издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му, с оглед което подадената срещу него жалба като неоснователна, следва

да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, на ответната страна ще следва да се присъдят поисканите разноси за юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр. с чл. 37 ЗПрП – 100лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 30а от ЗЗдет, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба от Ц. И. П., ЕГН-[ЕГН], против Заповед №ЗД/Д-РА-ВГ-010/18.02.2025г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“-В..

ОСЪЖДА Ц. И. П., ЕГН-[ЕГН], да заплати на Агенция за социално подпомагане разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪД

ИЯ: